

дяволите! Знаех, че някой тип ще ме качи в колата си!“

Слънцето вече е залязло. В земянката се смрачава. Младото момиче чака една-две минути, преглъща, обажда се несмело. Очите му са големи и сериозни.

— После? . . . Вие. . . Какво стана? . . .

Асен се усмихва, взема едната ѝ ръка, и изследва един по един пръстите ѝ:

— После? Какво? . . . Остана при мене три месеца. . . След това, тръгна с един професионален танцьор. . .

Чучурчето вече престава да пуска. Работата е привършена. Стягаме се, натоварваме бурето и каците на колата. Още веднаж се почерпваме. Асен впряга старата кобила, обляга се на канатата и гледа закачливо девойчето.

— Да бихте ни предложили сега, го-спोजице Славке, една хубава вечеря! . . .

— Хайде де! . . . — просиява момичето. — Стига да се съгласите! Хайде, заповядайте у нас! Ще изпържа яйца, имам кисело мляко. . .

— Ах! Ах! Ах! Яйца и кисело мляко! Моля ви се! Елате у дома, аз да ви гостя така — че и по-добре, даже. . .